

Hogyan vagyunk kiválasztva? A Krisztusban

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg a Jézus tanítványságáról szóló csendesnapunkat záró istentiszteletünk igehirdetési alapigéjét – ahogyan megírva találjuk Pál apostolnak az Efezusiakhoz írott levele 1. fejezete a 3.-tól a 6. verseiben a következőképpen:

„Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban. Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint, hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában.” Áldunk téged Mennyei Atyánk, hogy gyermekeddé fogadtál bennünket Jézus Krisztus által. Kérjük, hogy erősödhessen meg a te elhívásod a mi szívünkben igéd erejével! Ámen.

Kedves Testvéreim! **Pénteken azt gondoltuk át, hogy hol vagyunk jelenleg. Tegnap azon gondolkodtunk, hogy hova megyünk, és hogyan megyünk oda? Ma érkezünk meg – Krisztushoz.** Pál apostol levelének eredeti görög szövegében az első 12 vers egyetlenegy mondatnyi diadalének arról, hogy a Krisztusban *örök életünk van öröktől fogva*. Nem lehet nem észrevenni e szöveget olvasva, hogy Pál apostolt egészen egyszerűen elsodorta a Szentlélek ereje, amikor a számára kedves efezusi gyülekezetnek írt levele első sorait leírta.

Az efezusi levél bevezetésében a világ teremtése előtti *múlt*, a Krisztusban megélhető *jelen*, és (közvetlenül az igeszakaszunk után) az idők teljességében elérkező *jövő* – egybefonódik. **A múltban történt a kiválasztásunk. A Krisztusban megélhető jelenben történik az örökbefogadásunk. Az idők teljességében elérkező jövőben fog történni az egyesítésünk a Szentháromság befogadó szeretetével.** Erről a három gondolatról szól a mai igehirdetés.

Foglalkozzunk először a múlttal. „*Rendben. De hogyhogy a múltban történt a kiválasztásunk? Ráadásul a világ teremtése előtt?? És hogyan van az, hogy engem kiválaszt valaki? Hát nem én választottam ki Istent?*” -- kérdezhethetnénk. Érdemes a helyére tenni az egónkat ilyenkor... Ha Isten nem döntött volna mellettünk, akkor meg sem teremtett volna bennünket... Ha Isten nem döntött volna *megint* mellettünk, akkor nem kaptunk volna egy *mindent* eldöntő esélyt a Krisztusban, hogy mindezt felismerjük. Ahogyan János apostol írja az első levelében: „Azért szeretjük Istent, mert ő előbb szeretett minket.” (1Jn 4,19)

Hogyan lettünk kiválasztva? Ráadásul a világ teremtése előtt? **A Krisztusban** – aki már a világ keletkezése előtt *ott volt* Istennel és a Szentlélekkel. Jézus ugyanis a Válasz. Ahogyan az már előkerült ma, erre lehet megkérdezni azt, hogy: Node mi a kérdés?? Mindegy. Mindegy, hogy mi a kérdés, Jézus a Válasz. Emlékezzünk: ha Jézus a Teljesség az Atyával és a Szentlélekkel egységben, és ez a Teljesség a létező *minden*, ami sokkaltá több még annál is, amit *valaha* elgondolni képesek voltunk, akkor *marad-e* olyan kérdés, amire *nem* Jézus a válasz? Nem marad ilyen kérdés. Jézus A válasz.

Térjünk rá a jelenre. **A Krisztusban való kiválasztottságunk azt jelenti, hogy már e földi életben is teljessé válhat az életünk – a Krisztusban. Hogyan? Úgy, hogy a Mennyei Atya gyermekeivé fogadott bennünket a Jézus Krisztus által, akinek testvérei lettünk.** Mit jelent ez? Azt, hogy oda megyünk, ahol Jézus van, és arra megyünk, amerre Jézus megy. Nemcsak addig, ameddig kényelmes, hanem: mindvégig. Emlékezzünk a tegnapi nap fő gondolatára: „aki mindvégig kitart, az üdvözülni” (Mt 10,22; 24,13).

Az életünkben két alapeset van. Vagy az óemberben vagyunk – vagy a Krisztusban. Nem lehet azt méricskélteni, hogy mennyire hol. A lényeg az, hogy *mi felé tart* az életünk középpontja. Jézus felé? Vagy elfelé, az óember felé? **Ha a hit nem nő, akkor csökken. Ha nem kerülünk közelebb Jézushoz – akkor bizony távolabb leszünk tőle. Ugyanakkor a hit nem látványosan nő. Azaz, ha nem tapasztaljuk ennek külső jeleit, attól még ne keseredjünk el.** Gondoljunk a sokat kételkedő, mégis egy-egy gyönyörűséges, a Krisztussal bejárt úton haladó Kalkuttai Szent Teréz, vagy Lisieux-i Kis Szent Teréz példáira.

A Krisztusban való létünk nem feltételhez kötött, hanem öröktől fogva adott. Mert Isten beléhelyezett minket a Krisztusba, aki nem teremtett, hanem öröktől fogva él. Így a mi Krisztusban való létünk sem az időhöz kötött. Mindez kiemel minket a földi nehézségekből és fájdalmakból. „Csak” – fel kell mindezt ismernünk. Úgy ahogyan Pál apostol a Kolosséiakhoz írt levelében írta: „és felöltöztétek az új embert, aki Teremtőjének képmására állandóan megújul, hogy egyre jobban megismerje őt.” (Kol 3,10). Ezen az utunkon bízunk Jézus szavaiban: „Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el.” (Jn 6,37)

Kezdjünk el gondolkodni a jövőn is. **A keresztény ember jövője nem választható szét a jelenétől, mert megélheti benne már azt is. A Krisztuslét a mennyei világba, az örök életbe emel be minket.** Az evangélikus Útmutató egyik mai igéje a János apostol szerinti evangélium bevezető himnuszának egy erről szóló mondata: „Mi pedig valamennyien az ő teljességéből kaptunk kegyelmet kegyelemre.” (Jn 1,16) A „kegyelmet kegyelemre” mutatja meg nekünk azt, hogy Krisztussal együtt minden ajándékát is megkaptuk. Megkaptuk Jézus Teljességét, az Atyában élő létét és a Szentháromság egész szeretetét – érdem nélkül, kegyelemre – ingyen. **A kiválasztottság alázatra tanít. Azért, mert a kiválasztás nem érdemeink miatt történt, hanem éppen ellenkezőleg: bűneink ellenére, Isten szuverén döntése folytán.**

A kiválasztottságunk azonban nem menlevél arra, hogy bűnben éljünk. Éppen ellenkezőleg. Pál arra biztat bennünket, hogy – legyünk feddhetetlenek. Az eredeti görögben a feddhetetlent jelentő szó töve, a mómosz szennyfoltot jelent. A feddhetetlen tehát szennyfolt nélküli, amómosz. Azaz azzal, hogy felismerjük az Istentől a Krisztusban a kereszten kapott kegyelmet, olyan hófehér, piszoktól mentes, új ruhába öltöztet minket Urunk, mint amilyet Jósua főpap kapott Istentől Zakariás próféta könyvében. Jósua főpapnak a szennyes ruha helyett a hófehér ruhába öltöztetése után Isten ezt mondta: „Hallgass ide, Jósua főpap, társaiddal együtt, akik előtted ülnek! Azt a csodát jelzik ezek a férfiak, hogy én elhozom szolgálmat, a Sarjadékot!” (Zak 3,8). A Sarjadék, pedig nem más, mint az értünk meghalt és feltámadt Krisztus.

Hogyan legyünk feddhetetlenek? – A szeretet által. Ahogyan az már előkerült: „Ne hidegüljön meg bennünk a szeretet” (Mt 24,12). „Az az indulat legyen meg bennünk, amely Krisztus Jézusban is megvolt” (Fil 2,5), „mert a szívünkbe áradt Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által” (Róm 5,5). **Az Istentől az örökbefogadással kapott Istengyermekségünk egyben felelősség is. Nem akárhogyan viselkedhet egy Istengyermek.** „Testünk a szentlélek temploma” – ahogyan Pál írta a Korinthusiaknak (1Kor 6,19). A mai igeszakaszban azt kéri Pál tőlünk, hogy legyünk szentek. Van itt azonban egy igen fontos dolog. **A kiválasztás formál minket szentté, és nem azért választanak ki minket, mert előtte szentekként viselkedtünk.** Ahogy Timóteusnak írja Pál: „Mert ő szabadított meg minket, és ő hívott el szent hívással, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott nekünk.” (2Tim 1,9)

Mi történik velünk az Istengermekségben? A Krisztusra figyelő, az ő vezetését követő ember azt tapasztalja, hogy egyre tisztábban és jobban látja, hallja a lényegét abból, ami körülötte zajlik. Hallja és látja a testvéreit, és egyre jobban szereti a körülötte lévő világot. Mert már nem úgy szereti, ahogyan ő szerethetné, hanem úgy, ahogyan Urunk és a Mennyei Atya szereti a teremtés egészét.

Mindez szép lassan, észrevétlenül történik meg bennünk. Úgy, ahogyan öt, hetven év feletti szeretettel, akik azt látták (nagy szomorúsággal), hogy nincs utánpótlás, és kihal a kolostor. Elmentek egy híres remetéhez. Az csak sajnálkozott: „Hát, ilyen lett a világ... Pedig egyikőtök Isten apostola!” Többet nem is mondott. Hazamennek a szerzetesek. Töprengenek. Melyikük lehet az apostol? Jó és rossz érveket tudnak mondani bármelyikükről. Bármelyikük lehet apostol... Elkezdnek máshogyan viszonyulni egymáshoz. Hátha a másik az apostol? Akik néha a kolostorba mennek, megérik a tisztelet légkörét. Egyre többen mennek oda. Jelentkezni kezdenek fiatalok, hogy belépnének. A kolostor virágzásnak indul...

Istengermekként, „titkos apostolként” másként kezdünk el végezni mindent. Ha ugyanazt csináljuk – akkor is másként. Nem büntetéstől rettegve, nem jutalomra számítva, vagy az emberektől kapott dicsőséget hajszolva. Nem pénzért, és nem is kötelességtudatból. Elkezd szorongatni, sodorni bennünket a Krisztus szeretete. Másként kezdünk élni. Másként beszélünk emberekkel, másként hordozzuk a terheiket, másként veszünk részt a közös ügyekben. Másként nézünk szét a világban, másként nézzünk magunk mögé, a múltunkba és másként nézünk előre.

Bár még nincs szeptember vége, de lassan már elhervad a virág, eliramlik az élet... De ahogyan énekeltük: „**Csak egy nem érhet véget: Az Úr kegyelme megmarad.** Népét nem hagyja cserben.” Ugyanilyen erős biztatást ad a mi Istengermekségünk útján az evangélikus Útravaló két másik mai igéje: „Mert megáldotta kezéd minden munkáját Istened, az ÚR, tudta, hogy itt jársz e nagy pusztában.” (5Móz 2,7a) És ha csüggedünk, ha elfogy a hitünk, akkor idézzük eszünkbe, hogy Isten „A megrepedt nádszálat nem törí össze, a füstölgő mécsest nem oltja ki” (Ézs 42,3) Ahogyan énekeltük: „Hű szíven rejt el téged. Megment, megóv, megvéd. Új ifjúság lesz részed. Megáld új erővel. Ad vigaszt bőven néked, És bajban nem hagy el.”

Magasztaljuk Istent mindezért! Nem muszájból, hanem a Krisztusban élő, túlradó boldogságunkból. Ahogyan Pál írja a Thesszalonikabelieknek: „Mi pedig hálával tartozunk Istennek mindenkor értetek, testvéreim, akiket szeret az Úr, mert kiválasztott titeket Isten kezdettől fogva az üdvösségre, a Lélek megszentelő munkája és az igazságba vetett hit által.” (2Thessz 2,13) És ahogyan énekeltük az előbb: „Én lelkem, áldva áldjad Szép énekszóval Istened! Zengd, lelkem, énekszóval Az Úr nagy jóvoltát!” Áradjon szét bennünk az öröm és a hálaadás, ahogyan most a Krisztussal való *legbensőbb* közösségre, az úrvacsorára készülünk. **Maradjon meg Urunk Teljessége és öröme bennünk hazafelé – és tovább, egész életünkben. Ámen.**